

Arrest

nr. 250 831 van 11 maart 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
handelend in eigen naam
2. X en X
beiden handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Catharina Lundenhof 9 / 13
2660 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en samen met X die eveneens verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen X X en X, op 4 november 2020 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 september 2020 tot intrekking (beëindiging) van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDENBERGHE, die *loco* advocaat V. VANNEUVILLE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekster kwam samen met haar minderjarige kinderen op 23 september 2018 toe op het Belgische grondgebied op basis van een visum type D (gezinshereniging).

1.2. Eerste verzoekster en haar minderjarige kinderen werden op 10 januari 2019 ingeschreven in het vreemdelingenregister en werden op 31 januari 2019 in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.3. Naar aanleiding van de verlenging van hun A-kaart verzond de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) op 17 februari 2020 een schrijven aan eerste verzoekster om te onderzoeken of de referentiepersoon nog voldeed aan de bestaansmiddelenvereiste.

1.4. De gemachtigde van de minister trof op 28 september 2020 een beslissing tot intrekking (beëindiging) van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14 *ter*). Eerste verzoekster werd hiervan op 1 oktober 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: B.(...)

Voorna(a)m(en): M.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Deze beslissing geldt ook voor B.(...) M.(...) (°(...)), B.(...) Ad.(...) (°...) en B.(...) An.(...) (°(...)).

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

X de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

Ze voldoet namelijk niet meer aan de voorwaarde bepaald in artikel 10§2, derde lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5.

Betrokkene en de kinderen M.(...), Ad.(...) en An.(...) kwamen op 23/09/2018 aan in België via een D-visum B11 in het kader van gezinshereniging met de echtgenoot/ vader B.(...) M.(...) (RR (...), hierna de referentiepersoon). Betrokkene kreeg op 31/01/2019 haar eerste A-kaart, hierna jaarlijks verlengbaar.

Op 11/01/2020 ontvangt onze dienst de aanvraag tot verlenging van haar verblijfskaart In het kader hiervan legt betrokkene bewijsstukken voor (2 attesten van het OCMW dd. 10/01/2020) die aantonen dat de referentiepersoon werkloosheidsuitkering heeft ontvangen voor de maanden september tot en met december 2019.

Op 17/02/2020 stelt onze dienst een brief op waarin we betrokkene informeren over het feit dat werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon enkel in aanmerking kan worden genomen indien hij bewijst dat hij actief werk zoekt (cf. artikel 10§5, derde lid). We stipuleren dat haar verblijf kan worden ingetrokken op basis van de situatie omtrent de bestaansmiddelen, en we alle bewijzen opvragen die ons toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat:

"Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst', staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht " In deze brief polsten we daarenboven uitdrukkelijk naar de inkomsten van de referentiepersoon van 2019 én bewijsstukken dat de referentiepersoon actief werk zoekt. Indien betrokkene zelf beschikt over eigen inkomsten uit werk, stond het haar vrij om hier bewijzen van over te maken.

Deze brief werd door de gemeente op 18/02/2020 aangetekend verstuurd.

Op 05/03/2020 ontvangt onze dienst onderstaande documenten:

- het inschrijvingsbewijs bij de VDAB van de referentiepersoon (dd. 25/02/2020)
- nogmaals het reeds voorgelegde bewijs van de werkloosheidssteun, dit keer enkel van september 2019
- loonfiches van de referentiepersoon van de periode januari t.e.m. augustus 2019.

Op 09/06/2020 ontvangen wij opnieuw een mail met dezelfde loonfiches, en op 12/06/2020 worden de loonfiches van enkel februari en juni 2019 nogmaals overgemaakt.

Tot op heden heeft onze dienst geen andere documenten ontvangen.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon werkloosheidsuitkering genoot vanaf september 2019 en hiervan nog steeds gebruik lijkt te maken (cf. inschrijvingsbewijs VDAB). Het inschrijvingsbewijs van de VDAB dateert van 25/02/2020, enkele dagen nadat betrokkene was geïnformeerd over onze brief dd. 17/02/2020. Dit kan niet gelden als bewijsstuk van een actieve zoektocht naar werk, gezien betrokkene geen bijkomende bewijzen zoals sollicitatiebewijzen, trajectbegeleiding, opleidingen in het kader van een zoektocht van een specifieke job, etc. voorlegde. Nochtans werd deze opsomming duidelijk gestipuleerd in onze brief dd. 17/02/2020. De documenten (dd. 21/01/2020 en 06/02/2020) waarin staat dat hij niet in aanmerking komt voor verdere Nederlandse lessen tonen aan dat zijn huidige kennis van de Nederlandse taal al vergevorderd is. Zijn kennis van de Nederlandse taal vormt dus geen beletsel voor het zoeken naar werk.

Concluderend stellen wij dat de referentiepersoon tot op heden geen bewijzen van een actieve zoektocht naar werk overmaakte en wij bijgevolg de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kunnen nemen. De voorgelegde loonfiches van januari t.e.m. september 2019 zijn in deze context te oud en dateren van voor zijn werkloosheidsperiode. Ze geven geen informatie over zijn huidige zoektocht naar werk en doen dus geen afbreuk aan onze conclusie.

Betrokkene legt 2 attesten voor waaruit blijkt dat ze beiden geen steun hebben ontvangen van het OCMW. Dit is geenszins een bewijs dat betrokkene voldoet aan artikel 10§2, derde lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5. Het attest bewijst immers niet van welke (legaal bekomen) bestaansmiddelen betrokkene en de referentiepersoon dan wel hebben geleefd of zullen leven in de toekomst.

Aangezien de bewijzen van bestaansmiddelen niet worden aanvaard, moet geen behoefteanalyse, waarvan sprake in art. 10ter, §2, tweede lid van de wet van 15/12/1980, worden gemaakt (zie arrest RvV 123.063 d.d. 25/04/2015, met verwijzing naar arrest RvS 223.807 d.d. 11/07/2013). Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Wij concluderen dat betrokkene zowel in het verleden als in het heden niet heeft aangetoond dat de voorwaarden gestipuleerd in art.10§2, derde lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5, werden voldaan. De machtiging tot verblijf van betrokkene kan dus overeenkomstig artikel 11, §2, eerste lid worden beëindigd.

Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij niet aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van art. 11, §2. Betrokkene verblijft nog geen 5 jaar in België na de afgifte van de eerste verblijfstitel. De aanvraag tot de eerste verblijfstitel dateert immers van 31/01/2019, dat is minder dan 5 jaar geleden.

In onze brief van 17/02/2020 werd aan betrokkene gevraagd om alle stukken aan onze dienst voor te leggen die onze dienst in staat stellen om de situatie van betrokkene te onderzoeken in het licht van artikel 11§2 voorlaatste lid. Betrokkene werd op 18/02/2020 per aangetekende zending door de gemeente hieromtrent geïnformeerd, en werd ook ingelicht dat de machtiging tot verblijf mogelijks niet verlengd zou worden. In navolging van deze brief ontvingen we, naast de reeds hierboven aangehaalde en besproken documenten, geen bijkomende bewijzen.

Het bewijs dat betrokkene in 2019 een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde toont niet aan dat ze op een bijzondere manier geïntegreerd is in België, noch dat ze grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren. Het aangeleverde bewijs inzake inburgering is een minimale (en in sommige gevallen verplichte) inspanning die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen. Ook het bewijs van goed gedrag en zeden, de huurovereenkomst, het bewijs van aansluiting bij de mutualiteit, en de attesten niet ten laste van het OCMW zijn geen bewijzen van bijzondere integratie.

Het feit dat betrokkene gehuwd is met de referentiepersoon ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Betrokkene en de referentiepersoon hebben referentiepersoon 3 gezamenlijke kinderen, nl. B.(...) M.(...) (°(...)), B.(...) Ad.(...) (°...) en B.(...) An.(...) (°...). Ook de kinderen die samen met haar op basis van gezinshereniging in functie van hun vader naar België zijn gekomen, dienen te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor hun verblijfsrecht. Zodra de referentiepersoon beschikt over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen zoals bepaald in art. 10§5, staat het betrokkene vrij om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen op de door de wet voorziene wijze. In tussentijd kunnen betrokkenen de moderne communicatiemiddelen

gebruiken om contact te houden de referentiepersoon en hun gezinsband te onderhouden Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet elders kan verderzetten.

Betrokkene woont nog maar sinds 31/01/2019 in België, dat is minder dan 5 jaar. Een verblijf van minder dan 5 jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt. Het is ondenkbaar dat betrokkene geen banden meer heeft met het land van herkomst.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheids-, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de (materiële) motiveringsplicht. Verzoekers stellen in hun enig middel het volgende:

"(...)

→ Het totaal ontbreken van een toetsing aan art. 8 EVRM

Art. 8 EVRM stelt het volgende:

"Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat het belang van het kind een essentiële overweging vormt die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Zo stelt het EHRM bv. in de zaak Nunez (EHRM nr. 55.597/09 van 28 juni 2011, Nuñez v. Noorwegen):

"Reference is made in this context also to Article 3 of the UN Convention on the Rights of the Child, according to which the best interests of the child shall be a primary consideration in all actions taken by public authorities concerning children. "

Vrije kantoorvertaling

"In dit verband wordt ook verwezen naar artikel 3 van het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind, waarin staat dat bij alle handelingen van overheidsinstanties met betrekking tot kinderen het belang van het kind voorop staat."

In het arrest Sarközi en Mahran formuleert het EHRM het als volgt (EHRM nr. 27.945/10 van 2 april 2015):

"On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. "

Vrije kantoorvertaling

"Op dit specifieke punt herhaalt het Hof dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, over het concept dat bij alle beslissingen met betrekking tot kinderen het belang van het kind van cruciaal belang is. Hoewel zij alleen niet doorslaggevend kunnen zijn, moet aan dergelijke belangen zeker een aanzienlijk gewicht worden toegekend".

In de bestreden beslissing is geen enkel spoor van motivering terug te vinden rond het belang van het kind en wordt op geen enkel moment het belang van de drie minderjarige kinderen van verzoekster in overweging genomen.

→ Schending art. 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

Artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie betreffende de rechten van het kind bepaalt als volgt (eigen onderlijning):

Artikel 24 De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

Artikel 24.2 van het Handvest gebaseerd op het VN Kinderrechtenverdrag (zie RvV 21 februari 2013, nr. 97.183, bevestigd in cassatie door RvS 15 januari 2014, nr. 226.067). De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende, (cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.):

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag.”

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde (zie RvV 21 februari 2013, nr. 97.183, bevestigd in cassatie door RvS 15 januari 2014, nr. 226.067). Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dienen deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen. Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

➔ Schending artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3(1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.” (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General Measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/par. 12).

Vrije kantoorvertaling

“Artikel 3, lid 1: het belang van het kind als eerste overweging bij alle handelingen betreffende kinderen. Het artikel verwijst naar acties die worden ondernomen door "openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn, rechtbanken, administratieve autoriteiten of wetgevende organen". Het beginsel vereist actieve maatregelen in de hele regering, het parlement en de rechterlijke macht. Elk wetgevend, administratief en gerechtelijk orgaan of instelling is verplicht het beginsel van het belang van het kind toe te passen door systematisch na te gaan hoe de rechten en belangen van kinderen worden of zullen worden beïnvloed door hun beslissingen en acties - bijvoorbeeld dooreen voorgestelde of bestaande wet of beleids- of administratieve actie of gerechtelijke beslissing, met inbegrip van die welke niet direct betrekking hebben op kinderen, maar die indirect van invloed zijn op kinderen”, (cf. VN-Comité voor de rechten van het kind, Algemeen Commentaar nr. 5 (2003), Algemene maatregelen ter uitvoering van het Verdrag inzake de rechten van het kind, 27 november 2003, CRC/GC/2003/par. 12). «

De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

“5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity.”

Vrije kantoorvertaling

“5. De volledige toepassing van het concept van het belang van het kind vereist de ontwikkeling van een op rechten gebaseerde aanpak, waarbij alle actoren worden betrokken, om de holistische fysieke, psychologische, morele en spirituele integriteit van het kind te waarborgen en zijn of haar menselijke waardigheid te bevorderen”.

Een holistische beoordeling die rekening houdt met de ontwikkeling en integriteit van het kind dringt zich op.

“6. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept: (a) A substantive right: (...) (b) A fundamental interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation.

Vrije kantoorvertaling

“6. Het Comité onderstreept dat het belang van het kind een drieledig concept is: a) Een inhoudelijk recht: (...) b) Een fundamenteel interpretatief rechtsbeginsel: indien een wettelijke bepaling voor meer dan één interpretatie vatbaar is, moet de interpretatie worden gekozen die het belang van het kind het best dient.

De rechten die in het verdrag en de facultatieve protocollen daarbij zijn vastgelegd, vormen het kader voor de uitlegging. «

Het belang van het kind is niet enkel een substantieel recht, maar ook een fundamentele interpretatiewijze van wettelijke bepalingen.

“52. The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof. Accordingly, the concept of the child's best interests is flexible and adaptable. It should be adjusted and defined on an individual basis, according to the specific situation of the child or children concerned, taking into consideration their personal context, situation and needs. For individual decisions, the child's best interests must be assessed and determined in light of the specific circumstances of the particular child”

Vrije kantoorvertaling

“52. Het concept van het belang van het kind is complex en de in houd ervan moet geval per geval worden bepaald. Het is door de interpretatie en implementatie van artikel 3, lid 1, in overeenstemming met de andere bepalingen van het Verdrag, dat de wetgever, de rechter, de administratieve, sociale of educatieve autoriteit het begrip kan verduidelijken en er concreet gebruik van kan maken. Het begrip "belang van het kind" is bijgevolg flexibel en aanpasbaar. Het moet op individuele basis worden aangepast en gedefinieerd, afhankelijk van de specifieke situatie van het betrokken kind of de betrokken kinderen, rekening houdend met hun persoonlijke context, situatie en behoeften. Voor individuele beslissingen moet het belang van het kind worden beoordeeld en bepaald in het licht van de specifieke omstandigheden van het kind in kwestie. ”

Opnieuw wordt de nood aan een specifieke benadering die rekening houdt met alle relevante omstandigheden van het kind benadrukt.

“42. States must create an environment that respects human dignity and ensures the olistic development of every child. In the assessment and determination of the child's best interests, the State must ensure full respect for his or her inherent right to life, survival and development. ”

Vrije kantoorvertaling

“42. Staten moeten een omgeving creëren die de menselijke waardigheid respecteert en de holistische ontwikkeling van elk kind waarborgt. Bij de beoordeling en bepaling van de belangen van het kind moet de staat ervoor zorgen dat zijn of haar inherente recht op leven, overleven en ontwikkeling volledig wordt geëerbiedigd”.

Het VN Kinderrechtencomité stelde een niet-exhaustieve lijst op met elementen en omstandigheden waarmee rekening gehouden moet worden o.a. de kwetsbaarheid van een kind, de identiteit van het kind, behouden van relaties.

“50. The Committee considers it useful to draw up a non-exhaustive and nonhierarchical list of elements that could be included in a best-interests assessment by any decision-maker having to determine a child's best interests. The non-exhaustive nature of the elements in the list implies that it is possible to go beyond those and consider other factors relevant in the specific circumstances of the individual child or group of children. All the elements of the list must be taken into consideration and balanced in light of each situation. The list should provide concrete guidance, yet flexibility. ”

Vrije kantoorvertaling

“50. Het Comité acht het nuttig om een niet-exhaustieve en niet-hiërarchische lijst op te stellen van elementen die kunnen worden opgenomen in een beoordeling van het belang van het kind door elke besluitvormer die het belang van het kind moet bepalen. Het niet-uitputtende karakter van de elementen in de lijst impliceert dat het mogelijk is om verder te gaan dan deze elementen en rekening te houden met andere factoren die relevant zijn in de specifieke omstandigheden van het individuele kind of de groep van kinderen. Alle elementen van de lijst moeten in aanmerking worden genomen en in het licht van elke situatie worden afgewogen. De lijst moet een concrete maar toch flexibele leidraad zijn. ”

Bij het onderzoek naar het belang van het kind moet niet alleen rekening gehouden worden met de specifieke elementen en omstandigheden van het kind op heden maar moet ook naar de toekomst van het kind gekeken worden. Elk beslissing moet rekening houden met de continuïteit en de stabiliteit van het kind op heden en in de toekomst:

“84. In the best-interests assessment, one has to consider that the capacities of the child will evolve. Decision-makers should therefore consider measures that can be revised or adjusted accordingly, instead of making definitive and irreversible decisions. To do this, they should not only assess the physical, emotional, educational and other needs at the specific moment of the decision, but should also consider the possible scenarios of the child's development, and analyse them in the short and long term. In this context, decisions should assess continuity and stability of the child's present and future situation.”

Vrije kantoorvertaling

“84. Bij de beoordeling van de belangenafweging moet men er rekening mee houden dat de capaciteiten van het kind zullen evolueren. Besluitvormers moeten daarom maatregelen overwegen die bijgevolg kunnen worden herzien of aangepast, in plaats van definitieve en onomkeerbare beslissingen te nemen. Daartoe moeten zij niet alleen de fysieke, emotionele, educatieve en andere behoeften op het specifieke moment van de beslissing beoordelen, maar ook rekening houden met de mogelijke scenario's van de ontwikkeling van het kind en deze op korte en lange termijn analyseren. In deze context moeten beslissingen de continuïteit en stabiliteit van de huidige en toekomstige situatie van het kind beoordelen.» Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat rekening werd gehouden met het belang van de drie minderjarige kinderen van verzoekster. Uit de argumentatie hierboven kan nochtans opgemaakt worden dat er een onderzoeksplicht bestaat naar en er rekening moet gehouden worden met het hoger belang van het kind.

Cf. het VN-Kinderrechtencomité is het belang van het kind een drievoudig concept (M. MAES, A. WIJNANTS, *Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht*, T. Vreemd. 2016, nr. 1):

Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoekplicht worden opgevat

Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoekplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen.

Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging.

Hieruit volgt dat het beginsel van het belang van het kind niet enkel speelt bij het nemen van maatregelen die rechtstreeks betrekking hebben op kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het VN- Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest. In andere woorden, van zodra een kind, rechtstreeks of onrechtstreeks, kan worden getroffen door een maatregel dient zijn belang in overweging te worden genomen. ”

Verwerende partij is bijgevolg verplicht om de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op de drie minderjarige kinderen van verzoekster te onderzoeken zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van die minderjarige kinderen van verzoekster in dit specifieke geval vereisen. Dit onderzoek ontbreekt volledig in de bestreden beslissing, er wordt louter gesteld dat dat kinderen met de moeder terug kunnen naar Marokko en dat het gezinsleven met de vader kan verdergezet worden via sociale media. Men kan dit bezwaarlijk een omstandige afweging van de belangen van de drie minderjarige kinderen noemen.

In zijn arrest K.A. (HvJ C-82/16, K.A. e.a. tegen de Belgische staat van 8 mei 2018) merkt het Hof van Justitie op dat (eigen onderlijning):

wanneer de burger van de Unie minderjarig is, bij de beoordeling of van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, in het belang van het kind rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan.

In hetzelfde arrest verklaart het Hof van Justitie voor recht dat artikel 20 VwEU als volgt moet worden uitgelegd dat:

■ het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een dergelijke aanvraag niet in aanmerking wordt genomen op die enkele grond, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd;

■ [...]

■ *het niet van belang is dat de afhankelijkheidsverhouding waarop de derdelander zich ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging beroept, is ontstaan nadat ten aanzien van hem een inreisverbod was vastgesteld:*

■ *[...].*

Hoewel in het vermelde arrest sprake is van een minderjarige Burger van de Unie, valt niet in te zien hoe de ontwikkeling van een derdelands kind anders zou verlopen dan dat van een Unieburger kind en zijn deze bepalingen naar analogie van toepassing op de affectieve relatie die de minderjarige kinderen van verzoekster onderhouden met hun vader.

➔ *schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet*

Tot slot, luidt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. »

Verweerder beperkt er zich toe te stellen dat de drie minderjarige kinderen, die resp. 6,5 jaar, 4 jaar en 2,5 jaar zijn, samen met de moeder kunnen terugkeren naar Marokko om daar een nieuwe aanvraag gezinshereniging te doen. Dat dit een scheiding van de vader met zijn kinderen en zijn echtgenote zal meebrengen van, in de meest optimistische schatting, minimum een jaar (terugkeren, documenten in orde brengen, de aanvraag doen en de beslissing afwachten) gaat ook voorbij aan het belang (van het verbreken) van de hechting van de jonge kinderen aan hun vader. Het valt niet goed in te zien hoe zij, en zeker het jongste kind dat pas 2,5 jaar is en dus nog niet eens goed kan praten, via sociale media voeling met hun vader zouden moeten houden.

Door zomaar te stellen dat het gezinsleven elders wel kan verdergezet worden wordt voorbijgegaan aan het feit dat de referentiepersoon sinds 2010 legaal in het land verblijft en er bijgevolg niet kan verwacht worden dat zomaar afstand gedaan wordt van dit verblijfsrecht.

Bovendien kan men vragen stellen bij de realiteitszin van verweerder nu België zoals andere Europese lidstaten sinds maart van dit jaar geconfronteerd wordt door een ernstige gezondheids crisis waardoor heel wat werknemers ofwel technisch werkloos zijn ofwel ontslagen werden. Solliciteren is één zaak maar nu ook effectief werk vinden, bij voorkeur stabiel, regelmatig en met een toereikend inkomen en dus van onbepaalde duur, stuit nog op meer moeilijkheden dan in normale tijden.

Nochtans moet vastgesteld worden dat verzoekster of haar wettelijke echtgenoot tot op heden op geen enkel moment ten laste zijn gevallen van de Belgische sociale bijstand (bijlage 2).

Inmiddels heeft de echtgenoot van verzoekster eveneens opnieuw werk gevonden (bijlage 3)."

Als bijlagen bij hun verzoekschrift voegen verzoekers een attest toe van het OCMW en een arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot intrekking (beëindiging) van verblijf (bijlage 14ter) kennen, nu zij deze aan een inhoudelijk

onderzoek onderwerpen in hun middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 11, §2, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

(...)

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

(...).”

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekster en de minderjarige kinderen de referentiepersoon eind 2018 vervoegd hebben in het kader van gezinshereniging. Op 31 januari 2019 werd eerste verzoekster in het bezit van een A-kaart. Bij het verzoek tot verlenging van deze A-kaart d.d. 10 januari 2020 voegden verzoekers met het oog op het gevraagde “bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon” stukken toe waaruit blijkt dat de referentiepersoon in oktober, november en december 2019 (o.b.v. controlekaart werkloosheid C3) een werkloosheidsuitkering uitbetaald kreeg.

Op 17 februari 2020 verzond de gemachtigde van de minister een schrijven aan eerste verzoekster waarin werd opgemerkt dat zij niet voldeed aan de in artikel 10, §2, derde lid, van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde inzake “toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen” aangezien de werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon enkel in aanmerking zou komen voor de beoordeling van de bestaansmiddelen indien deze gepaard gaat met actieve sollicitaties. In het schrijven van 17 februari 2020 werd hieromtrent het volgende gesteld:

“(…)

Indien u ons deze stukken niet overmaakt of indien uit de door u extra aangeleverde documenten niet blijkt dat u voldoet aan de in artikel 10, §2, 2° alinea gestelde voorwaarde van stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten, overweegt onze dienst om een einde te stellen aan de machtiging tot verblijf. Gelieve dan ook rekening te houden met het volgende:

In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 11§2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht.
(...)"

Verzoekster werd op 18 februari 2020 per aangetekend schrijven in kennis gesteld van deze brief. Op 5 maart 2020 werden blijkens het administratief dossier een aantal loonbrieven overgemaakt van de referentiepersoon uit de periode januari – augustus 2019, informatie waaruit kan worden opgemaakt dat de referentiepersoon ook in september 2019 een werkloosheidsuitkering ontving en een inschrijvingsbewijs bij de VDAB van 25 februari 2020.

2.8. De gemachtigde van de minister stelde op basis van het geheel van de beschikbare stukken vast dat verzoekster niet langer voldeed aan de voorwaarde betreffende de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Uit de naar aanleiding van het schrijven van 17 februari 2020 voorgelegde documenten bleek dus dat de referentiepersoon sedert september 2019 werkloos is en *"betrokkene geen bijkomende bewijzen zoals sollicitatiebewijzen, trajectbegeleiding, opleidingen in het kader van een zoektocht van een specifieke job, etc. voorlegde"*. Een werkloosheidsuitkering kan immers, conform artikel 10, §5, tweede lid, 3°, van de vreemdelingenwet, *"enkel in aanmerking genomen (worden) voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt"*. De gemachtigde van de minister oordeelt met betrekking tot de bestaansmiddelen dat *"(d)e voorgelegde loonfiches van januari t.e.m. september 2019 (...) in deze context te oud (zijn) en dateren van voor zijn werkloosheidsperiode. Ze geven geen informatie over zijn huidige zoektocht naar werk en doen dus geen afbreuk aan onze conclusie"*. Aangezien de bestaansmiddelen niet in aanmerking kunnen worden genomen, zo besluit de gemachtigde van de minister, voldoet betrokkene niet langer aan één van de voorwaarden uit artikel 10 van de vreemdelingenwet en wordt het verblijf overeenkomstig artikel 11, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet beëindigd. Verzoekers hebben geen bijkomende stukken overgemaakt met het oog op het onderzoek van *"de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst"*, zoals voorzien in artikel 11, §2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet, waardoor het onderzoek noodzakelijkerwijs beperkt bleef tot de gegevens uit het administratief dossier.

2.9. Verzoekers gaan in hun middel nergens in op de hierboven weergegeven concrete overwegingen uit de bestreden beslissing. Zij weerleggen de pertinente vaststellingen van de gemachtigde van de minister niet en slagen er dus niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de minister is uitgegaan van onjuiste gegevens of deze foutief zou hebben beoordeeld dan wel op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit zou zijn gekomen dat het verblijf van eerste verzoekster (en de minderjarige kinderen) diende te worden beëindigd.

2.10. Waar verzoekers *in fine* opwerpen dat de gezondheids crisis de oorzaak zou zijn van toegenomen werkloosheid en de zoektocht naar werk moeilijker maakt dan in normale tijden, moet worden opgemerkt op dat zij niet aantonen dat de werkloosheid van de referentiepersoon, die een belemmering vormde voor de (eerste) verlenging van de A-kaart van eerste verzoekster in januari 2020, een gevolg zou zijn van de mondiale gezondheids crisis. Bovendien verliezen verzoekers uit het oog dat niet zozeer de werkloosheid, maar het gebrek aan sollicitatie-inspanningen doorslaggevend was om de bestreden beslissing te nemen. Het feit dat verzoekers niet ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel (Verzoekschrift, bijlage 2), volstaat niet als bewijs dat zij aan de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 10, §2, derde lid *juncto* artikel 10, §5, tweede lid, 3°, van de vreemdelingenwet zouden voldoen.

In weerwil van de beweringen van verzoekers houdt de bestreden beslissing geenszins in dat de referentiepersoon afstand zou moeten doen van zijn verblijfsrecht. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen signaleert de Raad dat de referentiepersoon desgevallend tijdelijk zijn gezin kan vervoegen in het land van herkomst zonder zijn verblijfsrecht in België te verliezen.

In zoverre verzoekers betogen dat de referentiepersoon thans wel aan de bestaansmiddelenvereiste voldoet omdat hij opnieuw tewerkgesteld is, dient te worden aangestipt dat zij niet aantonen dat de arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon, die zij thans als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (Verzoekschrift, bijlage 3), aan het oordeel van de gemachtigde van de minister werd voorgelegd. Bijgevolg kunnen zij deze laatste geen onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek aanwrijven doordat

hiermee geen rekening zou zijn gehouden. De Raad kan hierop evenmin acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)). Ten overvloede merkt de Raad op dat eerste verzoekster en de kinderen in aanmerking zouden kunnen komen voor een (nieuw) gezinsherenigingsvisum indien de referentiepersoon opnieuw aan de voorwaarden zou voldoen.

2.11. In hun middel beperken verzoekers zich tot een theoretische uiteenzetting over het 'hoger belang van het kind', zoals bedoeld in de door hen geschonden geachte verdragsbepalingen. Het door verzoekers geschonden artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en/of privéleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven' niet, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150). Ook banden tussen niet (rechtstreeks) biologisch verwante familieleden kunnen worden aanvaard als beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien de betrokkenen gedurende een zekere tijd *de facto* hebben samengeleefd (EHRM 27 april 2010 nr. 16318/07, *Moretti & Benedetti v. Italië*, §§ 44-52).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt voorts dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de toegang tot het grondgebied en de weigering om aan een vreemdeling, die reeds op het grondgebied van de verdragsstaat verblijft, een verblijfsvergunning af te leveren én zelfs de vraag of er een positieve verplichting bestaat om aan een vreemdeling een verblijfsvergunning af te leveren, door het EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM (zie ECHR, *Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration*, 31 augustus 2020 update, p. 23-24, https://echr.coe.int/Documents/Guide_Immigration_ENG.pdf). De grenzen tussen de positieve en de negatieve verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een “*fair balance*”-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds (EHRM 26 april 2018, *Hoti t. Kroatië*, §122; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, §106). Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Volgende factoren spelen hierbij een rol: de mate waarin het gezinsleven wordt belemmerd, de bindingen met het gastland, de hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst van de vreemdeling verder te zetten en de vraag of er overwegingen zijn van openbare orde die zouden doorwegen om het recht op privé- en gezinsleven te ontzeggen.

2.12. Zowel artikel 8 van het EVRM als het eveneens door verzoekers aangevoerde artikel 24 van het Handvest en artikel 3 van het IVRK houden telkens in wezen in dat het hoger belang van het kind gevrijwaard dient te worden (zie EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, §§107-109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland* (GK), par. 135-136). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat het hoger belang van de kinderen niet enkel in deze belangenafweging moet worden meegenomen in het kader van beslissingen die rechtstreeks zijn getroffen ten aanzien van kinderen, maar ook bijvoorbeeld in het kader van een beslissing waarbij een verblijf wordt geweigerd aan één van beide ouders die zich in de aanvraag op de bescherming van het gezinsleven met deze kinderen heeft beroepen (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), §§ 117 – 118). De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan

omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun (pleeg-)ouders (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 118).

2.13. Verzoekers kunnen niet worden bijgetreden waar zij stellen dat elk onderzoek naar de effecten van de beslissing op de minderjarige kinderen ontbreekt. In de beslissing wordt hieromtrent immers het volgende gesteld:

“(…) Ook de kinderen die samen met haar op basis van gezinshereniging in functie van hun vader naar België zijn gekomen, dienen te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor hun verblijfsrecht. Zodra de referentiepersoon beschikt over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen zoals bepaald in art. 10§5, staat het betrokkene vrij om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen op de door de wet voorziene wijze. In tussentijd kunnen betrokkenen de moderne communicatiemiddelen gebruiken om contact te houden de referentiepersoon en hun gezinsband te onderhouden Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet elders kan verderzetten.

Betrokkene woont nog maar sinds 31/01/2019 in België, dat is minder dan 5 jaar. Een verblijf van minder dan 5 jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt. Het is ondenkbaar dat betrokkene geen banden meer heeft met het land van herkomst.”

2.14. Verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat de rechtsgeldig genomen beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan hun verblijf omdat zij niet langer aan de bestaansmiddelenvereiste voldoen het hoger belang van de minderjarige kinderen zou schaden.

Verzoekers halen in hun middel rechtspraak aan van het Hof van Justitie (HvJ 8 mei 2018, *K. A. e. a. t. Belgische Staat*, nr. C-82/16), die betrekking heeft op zogeheten afgeleide rechten die verbonden zijn aan het burgerschap van de Unie uit artikel 20 van het VWEU (*ibid.*, §50). Deze rechtspraak inzake familieleden van burgers van de Unie kan niet zonder meer worden toegepast op onderhavig geval waarin een situatie van gezinshereniging met een derdelander voorligt.

Zoals in de beslissing wordt gesteld, staat het verzoekers vrij voor eerste verzoekster en de kinderen een nieuwe aanvraag in te dienen van zodra de referentiepersoon opnieuw aan de bestaansmiddelenvereiste voldoet. Aangezien eerste verzoekster en de kinderen op het ogenblik van de beslissing nog geen 2 jaar op Belgische grondgebied vertoefden, en de beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, kunnen zij zelf bepalen wanneer zij hiertoe de nodige stappen ondernemen. Verzoekers tonen niet aan dat een tijdelijke scheiding van de referentiepersoon om zich in regel te stellen een disproportionele impact zou hebben op de belangen van de minderjarige kinderen. Er werd geen schending van de aangehaalde verdragsartikelen aangetoond.

2.15. Het middel mist tenslotte elke grondslag in zoverre verzoekers daarin de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aangezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat. Het middel kan op dit punt niet als ontvankelijk worden beschouwd.

2.16. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 24 van het Handvest en evenmin van artikel 3 van het IVRK. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN